

ตอนที่ 2

ตื่นครับ..... ตื่น อาจเป็นเพราะบรรยากาศที่วังเวียงนี้แสนจะสบาย เลยทำให้ผมหลับสบายไปหน่อย เช้านี้พวกเราจะเดินทางไปหลวงพระบาง โดยมีนัดหมายไว้ว่าจะไปชิมกาแฟของลาวกันสักหน่อย ร้านกาแฟในสปป.ลาว ก็จะมีโต๊ะกว้างๆ เก้าอี้หวัดไม้ ตั้งไว้สองข้าง เมื่อเราสั่งกาแฟ แม่ค้าจะเอากาแฟใส่ผ่านผ้ากรอง แล้วยกมาให้เราได้ชิม รสชาติบางคนบอกอร่อย สำหรับผมรู้สึกว่าจะเข้มข้นไปหน่อย และมีรสขม อาจเป็นเพราะว่าผมเคยชินกับกาแฟผสมสำเร็จรูปอย่างในประเทศไทยก็ได้ ทั่วไปถึงหลวงพระบางจะมีเรื่องเล่าเกี่ยวกับกาแฟอีกครั้งนะครับ

พวกเราออกเดินทางตั้งแต่เช้า คนขับรถยนต์ (ความจริงคือเจ้าหน้าที่ของเรานั่นเอง) บอกว่าเราจะต้องขับรถขึ้นเขาเพื่อเข้าหลวงพระบาง การขับรถขึ้นเขาของสปป.ลาว ถือว่าต้องมีความชำนาญพอสมควร เพราะ

1. ถนน มี 2 เลนส์ และไม่มีไหล่ทาง
2. รถบรรทุกของ สปป.ลาว จะมีช่วงทำยาวมากกว่าปกติ ดังนั้น เวลาขับสวนกัน ชาว สปป.ลาว มักจะขับกินเลนส์เข้ามาทางของเรา จนติดเป็นนิสัยเวลาขับรถ
3. คนขับรถชาวลาว พวกเขามีความชำนาญเส้นทางมากกว่าพวกเรา พวกเขาจึงขับรถเร็ว
4. สิ่งที่ต้องระวังตลอดเส้นทาง ก็คือสัตว์เลื้อยตั้งแต่ วัว สุนัข แพะ นานๆ จะเห็นหมูตัวเล็กๆ สักตัว
5. เวลาฝนตก หินบนเขาจะตกลงมาบนเส้นทาง บางครั้งทำให้ทางขาดก็มี

พวกเราผู้โดยสารก็รับทราบสิ่งควรปฏิบัติทั้ง 5 แล้ว ...ตลอดเส้นทาง พวกเราก็นั่งแกลงไปซ้ายที่ ทางขวาที่

เมื่อพูดถึงรถบรรทุกขุดนิคมของ สปป.ลาว แล้ว ดูเหมือนจะเป็นรถยนต์เกาหลี ยี่ห้อ Hyundai เลยขอนำเรื่องที่ได้รู้จากการไปศึกษาดูงานที่ แขวงสะหวันนะเขต ตอนนั้นพอดีผมได้ไปศึกษาดูงานที่ บริษัท KOLAO Developing Co.,Ltd ซึ่งเป็นบริษัทที่ลงทุนจากประเทศเกาหลีใต้ 100% เพื่อประกอบรถจักรยานยนต์ และตัดแปลงรถบรรทุกเก่า เริ่มก่อตั้งในปี ค.ศ. 1997 เซาที่ดินเป็นเวลา 35 ปี พื้นที่ประมาณ 20 ไร่ มีคนงาน 685 คน มีพนักงานเป็นชาวเกาหลี 5 คน ชาวจีน 3 คน นำเข้าชิ้นส่วนเก่า CKD จากประเทศเกาหลีใต้ 100% และชิ้นส่วนบางอย่างเช่น วงล้อยางล้อ และโช้ นำเข้าจากประเทศไทย โดยส่งขายภายในตลาด สปป.ลาว เท่านั้น

ผู้เขียน และคณะศึกษาดูงาน เยี่ยมชมบริษัท Kolao Developing

เป็นที่น่าสังเกตว่า ชิ้นส่วนรถยนต์ที่นำเข้ามาจากประเทศเกาหลีใต้ส่วนใหญ่ เป็นชิ้นส่วนรถยนต์ที่ตกชั้นแล้วนำมาประกอบใหม่ โดยชิ้นส่วนอะไหล่ใหม่จากสต็อกของบริษัทผลิตรถยนต์ ดังนั้น จึงทำให้รถยนต์บรรทุกส่วนใหญ่ที่วิ่งอยู่ใน สปป.ลาว จึงเป็นรถเก่าที่ปรับปรุงใหม่ ราคาขายในท้องตลาดจะอยู่ประมาณ 30-40% ของราคาารถใหม่ เท่าที่สังเกตพบว่า มีการนำรถยนต์ที่ประสบอุบัติเหตุมาทำใหม่ด้วย

นับว่าเป็นยุทธศาสตร์ของประเทศเกาหลีใต้ที่ใช้แก้ไขปัญหารถยนต์เก่าที่ตกชั้น ขณะเดียวกัน เป็นการขยายแนวคิดทางการตลาดสำหรับประชาชนลาว สร้างความคุ้นเคยรถยนต์เกาหลีใต้ และมีรถยนต์คุณภาพพอสมควร หาซื้อได้ในราคาถูก

นอกจากรถบรรทุกยี่ห้อที่กล่าวถึงแล้ว ในปัจจุบัน ยังมีรถยนต์ที่มาจากประเทศจีน เช่น รถโดยสารคันยาวๆ วิ่งจากประเทศจีนเข้า สปป.ลาว ซึ่งเราสังเกตดูเหมือนจะใส่ข้าวของมากมายไว้บนหลังคานั้น ความจริงเขาคิดเงินค่าบรรทุกนะครับ

ยังมีรถยนต์ที่วิ่งภายในเมืองอีก 2 แบบ คือ **รถยนต์จักยานยนต์สามล้อ** เป็นรถที่วิ่งภายในเมืองอย่างที่บ้านเราเรียกว่า “สกายแลป” เป็นรถที่คนไทย

(บน) รถโดยสารคันยาว วิ่งไกลมาจากจากประเทศจีนในน (ล่าง) นี้แหละครับ “สกายแลป”

รถยนต์ “ซุนโด” พบเห็นทั่วไปในเมืองลาว

ภาคภูมิใจเป็นพิเศษ เพราะว่า เครื่องยนต์เป็นของเก่าประมาณไม่เกิน 150 ซี.ซี. แต่บรรทุกได้เป็น 10 คน ผมจำได้ว่าเคยพาชาวญี่ปุ่นไปดู “เจ้าสกายแลป” ญี่ปุ่นยังงง...บอกว่าทำได้อย่างไร ว่าแล้วเขาก็จัดแจงถ่ายรูปพร้อมกับพวกเรา โดยให้ถ่ายรูปชาวญี่ปุ่นติดไปด้วย ความจริงเราก็ไม่รู้ว่าทำไมต้องเน้นถ่ายรูปชาวญี่ปุ่นไปด้วย มารู้ภายหลังว่าชาวญี่ปุ่นจะเอารถไปฝากให้สถาบันวิจัยเขาศึกษาต่อ โดยเขาจะบอกความสูงของหนุ่มญี่ปุ่นไปด้วย ...ผลหรือครับ! ก็เรียบร้อยโรงเรียนปลาตีบซิคครับ ขายสินค้าได้สารพัดอย่าง

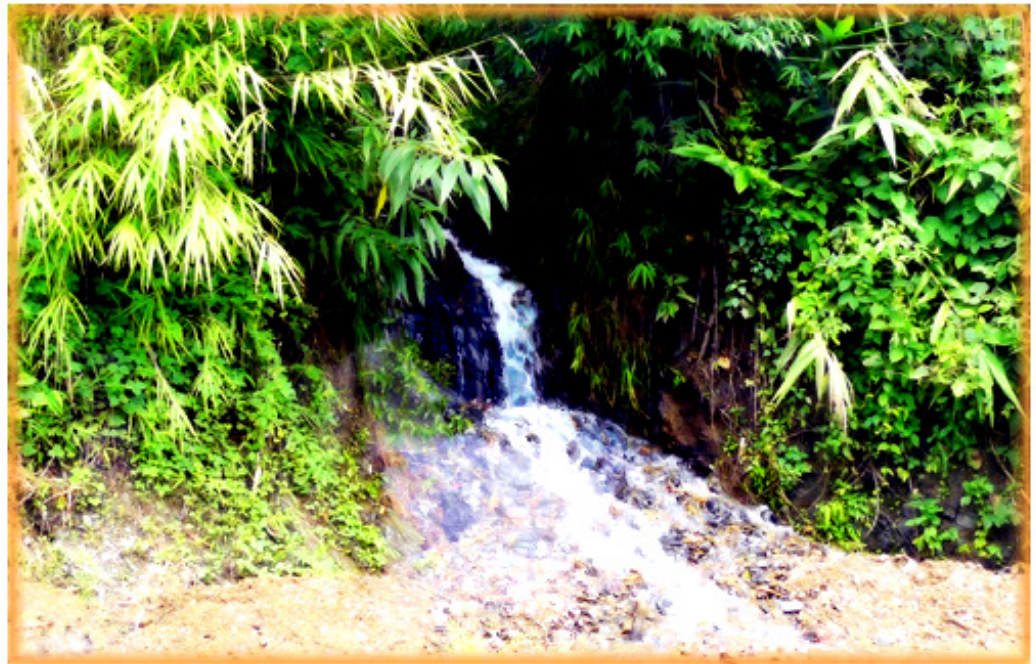
รถยนต์บรรทุกเล็ก ขนาดไม่เกิน 1 ตัน หรือที่เรียกกันว่า **รถกะบะ** เป็นรถที่วิ่งได้ไกลกว่าเจ้าสกายแลป รู้สึกว่าหลังคารถของ สปป.ลาว จะสูงกว่าของประเทศไทย

รถกะบะ (คล้ายๆ สองแถวบ้านเรา) รับ-ส่งผู้โดยสารระยะไกล

พูดเรื่องรถยนต์มา
มากแล้ว มาคุยเส้นทางกัน
หน่อยนะครับ อย่างที่
บอกว่าต้องขึ้นเขาหลายลูก
ก็เลยเอารูปภาพตลอดเส้นทาง
ไปหลวงพระบางมา
ฝาก ความจริงน้ำตกเล็กๆ
ที่ถ้ำยรูปมานี้จะพบเห็นได้
ตลอดทางกันเลยทีเดียว

อย่างที่บอก คณะ
ของพวกเราน่าจะเรียกว่า
เป็นตะลอนทัวร์ เจออะไร
ตรงไหนที่น่าสนใจก็แวะ
อย่างเช่นบนเส้นทางที่จะไป

หลวงพระบางจะต้องผ่านย่านบ้านผาหอม อำเภอวังเวียง
แขวงเวียงจันทน์ ซึ่งบริเวณนี้จะมีแม่น้ำของไหลข้างถนน
ตลอดเส้นทาง และที่เห็นในรูปเป็นปู้ที่ชาวบ้านจับมา
มาวางขาย แต่เสียขายไม่ได้ทดลองชิมครับจึงไม่รู้รสชาติ

ของป่ามีให้เลือกหลากหลาย อย่างเช่น น้ำมัน
เลี้ยงผา เลือดจากเลี้ยงผา ดีหมี ดีเลี้ยงผา ฯลฯ
พวกเราหลายคนทนความเป็นธรรมชาติไม่ไหว ก็เลย
ควักเงินซื้อครับ เจ้าหน้าที่ของเราคนหนึ่งนึกอยากได้
ดีหมีก็เลยซื้อมาครับ แต่หลังจากกลับเข้าประเทศไทย
เจ้าหน้าที่คนนั้นลองใช้มีดตัดดีหมี ปรากฏว่ามันเหนียว
จนหั่นไม่เข้า และไม่มีการกิน เลยวานให้คนขับรถยนต์
ของเราโทรศัพท์กลับไปถามกลับที่ฝั่ง สปป.ลาว ก็ปรากฏ
ว่ามันไม่ใช่ดีหมีครับ แต่เป็นดีแพะหรือดีวัว สรุปคือ

เขาเอาหนังวัวมาต้มจนเปื่อย ทิ้งให้แห้ง แล้วเอามาตำ
เดียวกับน้ำอ้อย แล้วใส่เข้าข้างใน เลยดูเหมือนจะเหนียว
ขึ้น และมีสีค่อนข้างจะดำ ทำให้พวกเราเชื่อครับว่า
เป็นดีหมีแท้ นี่ขนาดพวกเราเคยได้รับบทเรียนเรื่อง
กระเพาะแม่น้ำมาแล้ว.. แต่ก็ยังเจอเข้าอีก

(ซ้าย) ปู้ที่ชาวบ้านผาหอม นำมาขาย (ขวา) ภาพทุ่งวัวที่จะพบเห็นตลอดเส้นทางวังเวียง - หลวงพระบาง

อยากเห็นป่าเขา น้ำตก สัตว์ป่า (ถึงจะไม่เห็น สัตว์ป่า แต่คาดว่าน่าจะมี) ในระหว่างที่เดินทางไป หลวงพระบาง ผู้ที่รักในความเป็นชนบท ได้เห็น วิถีชีวิตของคนสปป.ลาว ผมคิดว่าท่านน่าจะเข้ามา เกี่ยวกันสักครั้งนะครับ

สบายใจจริงๆ ครับ ไม่ได้ทำงาน แล้ว เทียวแทน ชักไม่อยากกลับไปทำงานเสียแล้วครับ นอกเรื่องมากก็มาก ตอนนี่แค่นี้ก่อน ไว้ตอนหน้า รับรองถึงหลวงพระบางจริงๆ เสียที.....

สวัสดิ์ดีครับ ☺

ที่เห็นพวกหนุ่มๆ สะพายอาวุธ สงครามยื่นห้อยทำรถยนต์นี้ ไม่ใช่ ขบวนการแบ่งแยกดินแดนที่ไหนนะครับ แต่เป็นทหารของ สปป.ลาว ที่โดยสาร ไปยังค่ายทหารที่มีตลอดเส้นทางขึ้นไป หลวงพระบาง ความจริงแล้วประชาชน สปป.ลาว นี้ประกอบด้วยชนเผ่าต่างๆ หลายเผ่า ดังนั้น การปกครองของ สปป.ลาว จะแยกเป็นรัฐต่างๆ

ความจริงครั้งนี้ตั้งใจจะพาไป ให้ถึงหลวงพระบางเสียที แต่ปรากฏว่า ไม่สามารถทำได้ (ก็ข้างทางมีเรื่องที่น่า สนอกสนใจให้แวะชมมากมายนี่ครับ) เอาเป็นว่า สำหรับคนที่รักธรรมชาติ

